

Pinocchiokulene

Fra det øyeblikket hun bestemte seg for å gå inn i butikken uten penger, visste hun at hun ville komme ut med noe som ikke var hennes.

De andre barna hadde så ofte snakket om alt godteriet som lå der, fritt tilgjengelig i butikken, og bare ventet på å bli tatt, mens munnen ble fylt med vann. Hun elsket søtsaker. Det gjorde faren hennes også. Det var deres felles hemmelighet som moren ikke måtte få vite om. Men selv hadde hun aldri penger til alle de fristende søtsakene.

Hun er i butikken, har ikke tatt noe ennå. Den hyggelige butikkdamen smiler vennlig, synes hun er så søt og ligner på moren sin.

Hun vil bare ta en liten ting, noe som ingen vil merke at mangler. Bare en liten pose med pinocchiokuler, ikke en av de store, dyre. Innerst inne vet hun at tyveri er tyveri, uansett størrelse. Men hun vet også at hun gjerne vil være som de andre barna, som tør å stjele hva som helst. Bare ligne dem litt.

Hun lar den lille posen gli opp i ermet på genseren. Det er så lekende lett at hun lar enda en pose forsvinne opp i ermet – til pappa. På vei ut smiler hun vennlig til butikkdamen, som straks begynner å snakke om hvor hyggelig det er med barn som ikke er frekke og bare ute etter å stjele fra henne. Butikkdamen klapper henne på hodet og gir henne en kjærlighet på pinne fordi hun er så snill.

Det er lenge siden nå. Hun har fortsatt pinocchiokulene. Uåpnet. Hun har ofte tenkt på å legge dem tilbake, men det var mye vanskeligere enn å stjele dem, så de ligger fortsatt under legoklossene. De andre barna fikk heller aldri vite noe. At hun visste at hun også turte, var nok for henne.